

عنوان مقاله:

تداوم حیات سازمان پیمان آتلانتیک شمالی و سند نوین استراتژیک در دوران پسا جنگ سرد

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی اقتصاد، حسابداری، مدیریت و علوم اجتماعی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

عنایت الله یزدانی - دانشیار روابط بین الملل، گروه علوم سیاسی دانشگاه اصفهان

احمد جالینوسی - استادیار روابط بین الملل، گروه علوم سیاسی دانشگاه اصفهان

محسن پورکریمی - کارشناس ارشد روابط بین الملل دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

ناتو در سالهای پس از جنگ جهانی دوم ایجاد شد و به طولانیترین و قدرتمندترین اتحادیه نظامی سیاسی در طول تاریخ، محور رابطه فرآتلانتیکی، مهمترین پل ارتباط دو سوی اقیانوس اطلس و محمل حضور نظامی آمریکا در قاره اروپا و تاثیرگذار بر سیاستهای این قاره تبدیل شد. دفاع معتبر و موثق در برابر اتحاد جماهیر شوروی طی چهار سال جنگ سرد، به عنوان کارویژه اصلی تلقی می شد. بعد از جنگ سرد کشورهای عضو ناتو تصمیم گرفتند با الهام از جهان پس از جنگ به بازتعریف مفهومی خود در قالب ناتوی دوم اقدام کنند که منجر به پیدایش سند نوین استراتژیک ناتو در سال 1991 و نسخه تجدید نظر شده آن در 1999 شد، که هم به لحاظ شکلی گسترش اعضای جدید سازمان و هم به لحاظ مفهومی ظهور تهدیدات نوین جهانی و مطرح شدن آن در قالب هایی چون افراط گرایی، تروریسم، امنیت انسانی و انرژی تفاوت فاحشی با اسناد قبلی ناتو داشت. در این راستا نقطه عطف برای ناتو 11 سپتامبر 1001 بود زیرا در فرایند خروج ناتو از بحران هویت و تبیین فلسفه وجودی جدید تاثیر گذار بود. در این راستا پژوهش حاضر تلاش دارد تا با بررسی تحولات ناتو و با استعانت از مکتب کپنهاگ به این پرسش پاسخ دهد که تداوم حیات ناتو با توجه به سند نوین استراتژیک ناتو بعد از جنگ سرد چگونه شکل گرفت؟ فرضیه اصلی این پژوهش که با روش توصیفی تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای و اینترنتی تدوین شده است بیان می دارد که تداوم حیات ناتو مبتنی بر سند نوین استراتژیک این سازمان در دوره بعد از جنگ سرد می باشد

کلمات کلیدی:

سازمان پیمان آتلانتیک شمالی، سند نوین استراتژیک، پسا جنگ سرد، مکتب کپنهاگ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/367540>

